

Bayer Zsolt: Trump elnök úr üdvözlése

2025 január 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Donald Trumpban a normalitás visszatérését várjuk és ünnepeljük.

esszésként várják a megválasztott amerikai elnök beiktatási ceremóniáját a magyar Trump-hívők – ez egy cím a

hazánkban állomásozó túlordali sajtóból. Nos, a cím több sebb?l vérzik, viszont minden benne van a velünk szemben állók végtelen ostobaságából.

El?ször is: mi nem várunk senkit messiásként, ugyanis a mi Messiásunk már megérkezett 2025 évvel ezel?tt.

Másodszor: mi Donald Trumpban a normalitás visszatérését várjuk és ünnepeljük.

Éppen ezért, most és itt érdemes innen elindulnunk és végiggondolnunk néhány dolgot. Ugyanis volt egyszer egy Amerika és volt egyszer egy Nyugat. És mi abban a hajdanvolt Amerikában és Nyugatban hittünk – az az Amerika és az a Nyugat a miénk. A mi Amerikánkban Tom Sawyer és Huckleberry Finn kalandozik, és – micsoda maradiság! – Tom Beckybe, Becky pedig Tomba szerelmes, és egyikük sem gondolkodik nemváltó m?téten – pusztán divatból... A mi Amerikánkban Jack London ül a First and Last Chance nev? kocsmában, és onnan indul Alaszkába, hogy aztán megírja nekünk a Vadon szavát, és az ? szemén keresztül láthassuk az Aranyláz klondike-i emberláncát.

A mi Amerikánkban John Steinbeck egyszer? h?sei jártak a Cannery Row kocsmáiba és ócska teniszcip?t ittak záróra el?tt, ami úgy készült, hogy a bádogpulton egész nap felgyülemlett lötytöt kiporciózták. A mi Amerikánkban Steinbeck Egerek és emberek cím? kisregénye iránymutató, és együtt sírtunk Lennie tragédiáján, a világválság tragédiáján, és el sem tudtuk képzelni, hogy lesz id?, amikor ezt a regényt be akarják tiltani, és be is tiltják a cancel culture elmebajának jegyében. Pedig ma már tudjuk: itt van ez az id?. Az id?, amelyben már Margaret Mitchell El?újta a szél cím? csodája is betiltásra vár...

A mi Amerikánkban Walt Whitman dalol önmagáról és ünnepli az örök gy?ztes, örökké szabad Amerikát. A mi Amerikánk a nagy világháborús regények Amerikája – a 22-es csapdájának Amerikája, és mily' meglep?, Yossarian nem genderfluid. A Meztelenek és holtak Amerikája, ahol Iwo Yima homokjában így beszélget két baka:

– Te, ha most megjelenne a jótündér és hazavinne, mit csinálnál el?ször?

– Lefeküdnék a feleségemmel...

– És utána?

– Levenném a hátizsákom...

És milyen érdekes... Amikor el?ször olvastuk, nem jutott eszünkbe eltöprengeni, vajon az emlegetett feleség esetleg fiú?

A mi Amerikánkban a feketék szörny? sorsából még dzsessz, gospel és rock and roll virágzott, Armstrong pedig azt énekelte, hogy What a wonderful world, s nem volt BLM, amelynek keretében elállatiasodott feketék letérdepeltetik a fehéreket és a lábukat csókoltatják velük, ahol elállatiasodott feketék ölnek, ahol elállatiasodott feketék fosztogatnak, ám a fosztogatás szót nem szabad kimondani, mert az politikailag nem korrekt...

És persze a mi Amerikánk a Hét mesterlövész Amerikája, Rocky Balboa Amerikája, a Keresztapa trilógia Amerikája, az Apokalipszis most Amerikája, a Száll a kakukk fészkére és a Volt egyszer egy Amerika Amerikája. No és persze a Volt egyszer egy vadnyugaté, Charles Bronson, Henry Fonda és Claudia Cardinale Amerikája.

És hová lett a mi Amerikánk, hová lett a mi Nyugatunk? Meggyalázta, megalázta a woke, a cancel culture, az LMBTQ, a nyitott társadalom gazembersége és a beözönl? migráció – s mindezek most már, együttes er?vel elkezdtek felzabálni a mi hajdanvolt világunkat. Karl Popper így adja ki az utasítást 1947-ben, a Nyitott társadalom cím? munkájában: „Bárki, aki a saját nemzetét, népét, politikai közösségét, családját a többiek elé helyezi, akár tudja, akár nem, diktatúrát épít.” Világos beszéd, látjuk is az eredményét.

De Popper el?tt jó száz évvel a mi drága Kölcseynek ezt hagyja örökül keresztfiának, Kálmánnak a Parainesisben: „Sohasem tudtam megérteni: kik azok, kik magokat világpolgároknak nevezik? Az emberi tehetség parányi lámpa, mely egyszerre keskeny kört tölthet meg fényével; s ha egy helyr?l másra hurcoltatik, setétséget hagy maga után. Bizonyos helyhez kell azért kapcsolhatnunk, hogy azt jótékony világítással állandóul boldogíthassuk. Minden, ami szerfeletti sok részre osztatik, önkicsinységében enyészik el. Így a szeretet. Hol az ember, ki magát a föld minden országainak szentelni akarván, forró szenvedelmet hordozhatna irántok keblében? Leonidás* csak egy Spártáért, Regulus* csak egy Rómáért, Zrínyi csak egy Magyarországotért halhatott meg.”

Tudom én, ez a XIX. század nyelve, gyönyörű nyelve, Kölcsey nyelve, nem várhatjuk ma el, hogy mindenki megértse. Akkor mondjuk egyszerre: „Make Amerika great again!”, „Nekünk Magyarország az elsős!”. Így fordíthatjuk le Kölcseyt mai nyelvre – így beszél a normalitás, ez a régi, elveszett világunk visszajövetelének ígérete.

S mi ezért várjuk olyan nagyon Donald Trump elnök urat. Nem a Messiást, hanem azt a konzervatív embert, aki visszavezeti a Nyugat leghatalmasabb, legerősebb országát a normalitás, a normális emberi élet útjára.

Isten hozta Elnök úr! Mi önnel vagyunk!

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló